N°. 85.



A°. 1834.

DONDERDAG DEN 23sten OCTOBER.

SURINAAMSCHE COURANT.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

DUITSCHLAND.

WEENEN den 3 Augustus.

Onze *Beobachter* deelt de navolgende ongunstige tijdingen uit Egypte mede:

»Volgens berigten uit Alexandrie van 17 Junij, heerschte aldaar groote verslagenheid wegens den steeds bedenkelijker wordende opstand in Syrie. Geheel Samaria staat onder de wapenen: Mehemed-Ali heeft troepen derwaarts gezonden, omdat Ibrahim-pacha geen der door hem bezette punten van troepen waagde te ontblooten.

Te Triest heeft men berigten uit Alexandrie tot den 14 Julij ontvangen, welke de vroegere tijdingen wegens den moeijelijken toestand, waarin Ibrahim-pacha zich in Syrie bevindt, ten volle bevestigen. Volgens dezelve is geheel Syrie in beweging, en waren de bewoners op sommige punten steeds in volslagen opstand tegen het gezag van Ibrahim. In de omstreken van Damascus zouden verscheiden afdeelingen geregeld krijgsvolk zich met de ingezetenen vereenigd hebben, zoodat Ibrahim genoodzaakt was geweest, zich van het geschut te bedienen om de muiters uiteen te jagen. Over het algemeen zoude de opstand onder de Arabische troepen, met uitzondering der ruiterij en artillerie, zeer bedenkelijk zijn, zoodat Ibrahim, zich niet veilig genoeg achtende, dringende verzoeken naar Alexandrie gezonden had, om hem ten spoedigste nieuwe troepen te doen toekomen.

»Mehemed-Ali, zegt het berigt, was zeer vergramd over de tijdingen uit Syrie, alwaar een ernstige opstand de gevaarlijkste gevolgen voor hem zou kunnen hebben; ook zal hij voorzeker alles inspannen om dat gevaar af te wenden. Zoolang de Porte zich stil houdt, ontbreekt het hem niet aan middelen daartoe; maar zoo de Porte de omstandigheden, die zij misschien wel zelve heeft doen geboren worden, mogt willen te baat nemen, om de in het vorig jaar geleden verliezen te herstellen, dan zou het aan Mehemed veel moeite kosten zich te handhaven in het bezit van gewesten, die, zijn stelsel van uitzuiging moede, niet langer onder de tuchtroede van eenen Ibrahim willen zuchten. Zijn de berigten, die men over de handelwijze van Ibrahim in Syrie ontvangt, naauwkeurig en onpartijdig, dan is het geen wonder, dat de Syrische volksstammen in opstand geraken. Het is onbegrijpelijk dat de Franschen en Engelschen omtrent de aanwezigheid der Arabieren in dat land zoo onverschillig schijnen te zijn, daar toch hunne landgenooten evenzeer als de inboorlingen, dagelijks aan de kwellingen en knevelarijen der overweldigers bloot staan. In allen gevalle moeten de gebeurtenissen aldaar, de aandacht der groote Mogendheden tot zich trekken. Veroorzaken zij eene nieuwe breuk tusschen de Porte en Mehemed-Ali, dan kunnen daaruit voor de Zee-Mogendheden moeijelijkheden ontstaan, die niet gemakkelijk langs den weg der *diplomatie* opgelost zouden kunnen worden.

Uit Napels wordt geschreven, dat de koning voortgaat met het allengs invoeren van verbeteringen in de instellingen des lands; zoo zijn er onder anderen nu weder twee vrij barbaarsche wetsbepalingen afgeschaft, volgens de eerste van dewelke ieder aangeklaagde, schuldig of niet, zoo hij niet voor de regtbanken verscheen, na een verstek van 8 dagen buiten de wet werd gesteld, en zijne vijanden hem niet alleen ongestraft mogen vermoorden, maar ook nog voor het plegen van den gruwel eene belooning vermogten te vorderen, als hebbende zich bij het vaderland verdienstelijk gemaakt; en volgens de tweede van welke bepalingen ook de lagere regtbanken, doodvonnissen zonder hooger beroep mogten wijzen.

Daar de oneenigheden met Zwitserland geëindigd zijn, schijnt de bezorgdheid, welke de regering voor de uitbreiding der Propaganda had, merkelijk geweken te zijn. De openlijke geest is echter ook zeer veranderd. Dat onrustig aanspore vindt minder bijval bij die klassen, onder welke het nog voor eenige maanden ingang vond. De betrekkingen met Frankrijk ontvangen ook een vriendschappelijker aanzien: er heerscht nu weder tusschen ons kabinet en het Parijsche hof een vertrouwelijke toon, welke men lang gemist heeft. Dit moet natuurlijk op geheel Italie eenen weldadigen indruk uitoefenen.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 14 Augustus.

De aandacht van het publiek wordt nog al getrokken door het volgende van het *Journal des Débats*:

»Wij hebben de gevolgen van de komst van Don *Carlos* in Spanje niet overdreven gehad; wij hebben niet geloofd dat een enkele dag van moed in een weinig moedig leven voldoende was om er eene verwonnene partij weder op te werken; wij hebben wel gedaan. Ofschoon er tot dus verre geen beslissende slag tegen de insurrectie geslagen is sedert dat haar pretendent zich aan haar hoofd bevindt, zoo is er echter een merkelijk onderscheid tusschen de eerste legitimistische zwetserijen en de wezenlijkheden van den dag. De algemeene opstand moet nog geschieden en de zegevierende togt van *Karel V* heeft zich niet verder uitgestrekt dan de grenzen van het eerste brandpunt des opstands.

»Wat heeft ons evenwel te doen gestaan bij het plaats grijpen van eene zoo onverwachte gebeurtenis en te midden der eerste onzekerheden tot welke die gebeurtenis aanleiding gegeven heeft en te midden der beslissing welke dezelve al dan niet heeft kunnen uitlokken. Wij hebben eene zaak, die eensklaps; al de hoop onzer tegenpartij heeft doen zwellen als eene reeds gebeurde moeten behandelen, en het is tegen dit volbragt zijn dat wij niet geaarzeld hebben in de voorbaat op al de magt van ons gouvernement te verwijzen, te weten op het Koningschap en de Kamers, in derzelver wenschen, belangen en pogingen vereenigd. Het is deze daadzaak, die wij verklaard hebben onmogelijk te zijn, omdat dezelve tevens de zwaarste en meest ernstige knak zou wezen, die aan Frankrijks eer en veiligheid toegebragt kon worden.

Wij zien met vreugde dit gevoelen ook naar gene zijde van het kanaal overslaan en door al de tolken der Engelsche drukpers te kennen gegeven worden. Dat zij die er in blijven volharden de oprechtheid van het traktaat tusschen de beide landen te betwisten, dan ook het bestaan verloochenen eener solidariteit, die zich met elken dag op eene meer stellige wijze vertoont. Sedert drie jaren heeft er in Europa geene crisis plaats gegrepen, zonder dat de banden, die ons met Engeland verbinden, zich steeds algedurig als van zelve en op den dag van het gevaar steeds naauwer nog dan op den dag te voren hebben zich toehalen. Het is deze waarheid, waarvan de Europesche staatkunde sedert lang doordrongen is, die in beide de landen tevens, te midden der ministeriele veranderingen, op het oog gehouden wordt.

»Het traktaat van het viervoudig verbond werd door het verschijnen van Don *Carlos* op het Spaansche grondgebied, al te natuurlijk weder in discussie gebragt, en dat dit document de tekst en schering en inslag van alle commentarien niet geworden zou zijn. De Engelsche drukpers is slechts doordrongen geweest van den geest van het traktaat; zij heeft zich geenszins onledig gehouden met het, in de voorbaat, in het dubbelzinnige der taal of het achterblijven van een enkel woord, opsporen dier chicanes, die slechts eene eigenschap zijn van traktaten van eenen enkelen dag; zij heeft zich aan het doel gehecht en zich afgevraagd of hetzelve bereikt was.

»De bevrediging van het schiereiland, ziedaar wat de vier mogendheden, onderteekenaren van het traktaat van den 22 April, zich voorgesteld hebben. Ieder nieuw voedsel hetwelk er aan de wanorden in Spanje gegeven wordt, jaagt dezelfde belangen op nieuw tegen elkander in het harnas, en voert dezelve buiten twijfel tot een en hetzelfde doel. Dat de Spaansche pretendent Portugal, of dat de Portugesche pretendent Spanje in gevaar brenge, dit maakt geen verschil voor de beide mogendheden die het herstel der orde in het schiereiland en het vestigen van twee constitutionnele troonen met derzelver naam gedekt en beschermd hebben. Voor geene van beide komt het er op aan zich te onttrekken aan eene verantwoordelijkheid, welke zij, in het belang van hare eer en veiligheid, gewillig op zich genomen hebben. Het is evenmin het verlangen die verantwoordelijkheid verder uit te breiden, dan zij in de bedieningen van het traktaat bepaald is; maar het was nuttig, in de voorbaat aan te toonen dat de gebeurtenissen in het schiereiland ondergeschikt zijn aan de overeenstemming en het gezamenlijk toezigt der mogendheden, die zich solidair omtrent derzelver ontwikkeling verbonden hebben. Dit heeft de Engelsche drukpers gedaan en dit doet eer aan hare tolken.

»Wij laten gaarne aan onze aanhangers van Don *Carlos* de vreugde van den spot te drijven met traktaten die Frankrijk en Engeland teekenen. Zij behoorden evenwel eene vreugde, zoo uitbundig dat zij de opwelling daarvan niet hebben kunnen bedwingen, eenigzins te matigen. Door zich onophoudelijk bondgenooten in Europa te zoeken, hebben zij er eindelijk eenen gevonden, zij hebben hem uit zijne ballingschap opgenomen en in weerwil van hem zelven naar het tooneel des oorlogs gesleept. Zijne vaan is hunne vaan, Zijne kroon is hunne kroon.

»Wij zullen hen op dit nieuwe slagveld volgen; maar slechts aan eene enkele zaak hebben zij niet gedacht, te weten, dat Frankrijk hunne zegepraal niet wil

duldea, dat het niet dulden wil dat hunne zaak in Frankrijk zelf even min als bij deszelfs bondgenooten zegeviere."

Aanplakbilletten, door geheel Parijs aangeslagen, kondigen de aanstaande luchtreis aan van een zoogenaamd Aëronave of luchtschip, 150 voet lang en 45 hoog. Het is door de zorg en op kosten van een aëronautisch gezelschap vervaardigd, zou met 17 koppen bemand worden en eene veel langere reis ondernemen, dan tot nog toe de luchtbollen gedaan hebben; ook schijnt men zich te vleijen het te kunnen besturen.

(Nederl. Staats- en Amsterd. Couranten.)

MENGELINGEN.

VRIENDSCHAP.

Twee matrozen, ANTONIO en ROGER genaamd, de eene een Spanjaard en de andere een Franschman, geraakten, op eene reize ter zee, in handen van eenen Algerijnschen zeeroover, die hen als slaven verkocht. Gelukkig, echter, bleven zij bij elkander, kregen éénen Heer, en werden tot denzelfden arbeid gebruikt. Hun werk bestond in het leggen van eenen straatweg, die over eenen berg liep, wiens voet door de zee bespoeld werd. Hard, inderdaad, was hun lot, hetwelk evenwel, door hunne wederzijdsche vriendschap, aanmerkelijk verzacht werd. Op zekeren dag ontdekte ANTONIO van verre een schip. „Mogelijk"— zeide hij tegen ROGER, op het vaartuig wijzende — „ is onze redding nabij. Dit schip behoort waarschijnlijk aan Christenen, en zal digt langs de kust houden." — ROGER zijne meening niet vattende, verklaarde ANTONIO zich nader, en zeide; „Wanneer dit schip niet ver van de kust af is, springen wij van deze rots in zee, en zwemmen derwaarts. o Mijn waardige vriend! dan hebben wij onze vrijheid weder." — „Red u zelven, mijn beste!" — sprak deze — „ik zal mijn lot met meer gelatenheid dragen, wanneer ik weet, dat gij in vrijheid zijt!" — ANTONIO, dit zeggen niet begrijpende, vooral hij hoorde, dat zijn vriend zwemmen konde, zeide hierop: „o, Ik versta deze kunst zeer wel: gij houdt mij slechts aan mijnen gordel vast, en wij zullen op deze wijze ons beide redden, want ik ben sterk." Gedurende dit onderhoud sloeg de klok, welke beide wederom tot den arbeid riep, terwijl de Opziener reeds hun onderling gesprek bemerkt had. ROGER was in de grootste ongerustheid: hij wilde zoo gaarne vrij wezen, en had zulk een uitgestrekt verlangen, om zijne ouders weder te zien, maar beefde tevens op het denkbeeld van het gevaar, waarin ANTONIO zijn leven, om zijnentwil, stellen zoude, zoowel als van de mogelijkheid, wanneer hem de last te zwaar werd, van beide in de golven te zullen omkomen. „Neen," — zeide hij — „ANTONIO! red u zelven slechts; ik wil gaarne blijven." Na verloop van twee uren was het schip digt onder de kust. „Thans," riep de laatste „thans, mijn vriend! is het tijd. Geef mij uwe hand — en dan voort." ROGER aarzelde. „Denk alleen op uwe eigene redding, mijn waarde!" — zeide hij — „ik wil u uwen arbeid niet moeijelijker maken." Met deze woorden viel hij hem om den hals, en stortte eenen vloed van tranen. — Dierbare ROGER!" — gaf ANTONIO ten antwoord — „weerhoud thans uwe tranen; wij hebben moed en standvastigheid noodig. Aarzel geen oogenblik, of wij zijn voor altoos slaven. — Kom, mijn vriend! zoo gij niet wilt, dat ik mij, voor uwe oogen, van deze rots in den diepen afgrond storte, en aan mijn leven een einde make." ANTONIO sloeg hierop zijnen sterken arm om zijnen vriend, die hem op zijne knien smeekte, toch alleen op zijne eigene redding bedacht te zijn, bereikte spoedig met hem de punt der rots, en sprong, nadat hij vooraf zijnen vriend verzocht had, zich aan zijnen gordel vast te houden, manmoedig met hem in zee. Beide zonken, doch kwamen weldra wederom boven. ANTONIO spande al zijne krachten in, ten einde spoedig het schip te bereiken, aan welks boord men nu ook het geval opmerkte, zonder te weten, wat men er van denken moest. Ook de Opzieners der slaven hadden de vlugt der beide vrienden ontdekt, en sprongen in eene sloep, welke aan den oever lag, om hen in te halen. ANTONIO, die deze in het oog kreeg, verdubbelde zijne krachten, ten einde die vervolgers te ontkomen; terwijl ROGER, die, onder het omzien, hen mede ontdekt had, het dreigend gevaar beseffende, riep: „Red toch alleen u zelven, beste vriend! ik hinder u slechts." Met deze woorden liet hij zich los, en zonk. ANTONIO, aanstonds naar beneden duikende, greep hem weder, en beide bleven eenigen tijd onder water, zoodat hunne vervolgers, niet wetende waar zij waren, gedurende deze onzekerheid met de sloep stil hielden.

Intusschen had men van het schip insgelijks eene boot uitgezet, die, toen ANTONIO, na verloop van weinig tijds, zich met zijnen vriend weder op de golven vertoonde, zich spoedde, om beide te redden. Dan, al de krachten van den ongelukkigen waren uitgeput. Men riep hem thans uit de boot toe: hij herstelde zich op nieuws, worstelde tegen de baren, werd wederom afgemat; en geraakte op het punt van te zinken, toen de boot bij hen kwam, en beide aan boord nam. Zij bevonden zich op den oever des doods. ANTONIO alleen bezat nog zoo veel kracht, dat hij konde uitroepen: *„Helpt slechts mijn vriend!"* doch viel aanstonds weder in onmagt. — ROGER lag zonder eenig teeken van leven naast hem; maar kwam, door de bijgebragte hulp tot hunne redding, het eerst weder bij. Men kan gemakkelijk begrijpen, hoe zeer hij verschrikte, toen hij zijnen zieltogenden redder, met de doodskleur op het gelaat, voor zich zag liggen. Met een luid geschrei wierp hij zich op het verstijfde ligchaam, en vervulde de lucht met zijne weeklagten. Eindelijk haalde ook ANTONIO wederom adem, en nu was ROGER van blijdschap buiten zich zelven. Men verdubbelde alle pogingen, om, door wrijvingen en verwarmende middelen, hem volkomen in het leven terug te brengen, met dat gelukkige gevolg, dat ANTONIO zijne oogen wederom opende. ROGER drukte hem aan zijn hart, en zoo kwamen zij aan het schip. — Hier hadden zelfs de ruwste matrozen eerbied voor hunne vriendschap, en beijverden zich ten sterkste om hun diensten te bewijzen. Binnen weinig dagen kregen beide hunne verlorene krachten weder, ROGER kwam in *Frankrijk* en werd gondelvoerder te *Versailles*; doch ANTONIO keerde tot zijne vrouw en kinderen, in *Spanje*, terug. Schoon op eenen verren afstand van elkander verwijderd, bragt dit echter in hunne harten geene de minste verkoeling te weeg; maar onderhielden zij, tot aan den dood van ROGER, de teederste briefwisseling. Men hoorde het verhaal hunner lotgevallen overal met verbazing, en bewonderde de sterkte en den moed van hunne zoo standvastige vriendschap.

(Voorbeelden van Deugdzame Bedrijven.)

ADVERTISSEMENTEN.

Op aanstaande Zaturdag den 25sten dezer, zal de *gewone Exercitie* met de BRANDSPUITEN plaats vinden, des morgens ten *half zes* uren. — De aan de Spuit N°. 1 werkende Slaven zullen daarbij echter niet behoeven te compareren.

Paramaribo, den 21 October 1834.

De Opperbrandmeester,
H. G. ROUX.

(42172) Op den 10den December e. k., zullen de ondergeteekenden, publiek door en ten huize van den Vendumeester M. A. KEIJSER, doen verkoopen; de navolgende *EFFECTEN*, als:

De HOUTGROND *DE VIER KINDEREN* en de daaraan behoorende GRONDEN *GAGE D'AMOUR* en *KONINGSBERGEN*, gelegen alhier in de *Tawaijcoera- en Cropinakreken* in *Para*, met alle derzelver AP- en DEPENDENTIEN, volgens Inventaris.

Een *ERF* en daarop staande Houtloots, gemetselde Keuken en Steenen Neuts, gelegen alhier aan *Paramaribo*, aan de *Waterkant*, bekend onder L°. D. N°. 332.

En voorts een *BLOOT ERF*, gelegen aan de *Weidestraat*, L°. D. N°. 274.

Allen aankomende den Boedel Vrouwe ANNA MARIA PAPOT, wed. Mr. DANIEL BUTTNER,

Zullende de bewijzen van eigendom, alsmede veil-condition 8 dagen voor de verkoopdag, ten huize van den Vendumeester voornoemd, ter *visie* van Gegadigdens liggen.

Paramaribo den 19 October 1834.

J. L. KARSSEBOOM *qq.*
D. C. VAN BEULINGEN *qq.*

(42145) Om te logenstaffen het gerucht als of de ondergeteekende aan melaatschheid zoude laboreeren, alhoewel hij voorzien is van onderscheidene Certificaten door diverse Geneesheeren, ten blijke van het tegenovergestelde, ten zijnen behoeve sedert anno 1820 successivelijk afgegeven, en speciaal van een dusdanig Instrument in anno 1827 door de daartoe gecommitteerde Commissie uit het Kollegie Medicum alhier, heeft zich de ondergeteekende tot de Commissie voor de ziekte der melaatschheid gewend en aan eene visitatie onderworpen, dewelke op den 11den dezer plaats vond, waarvan de uitkomst aan zijne verwachting volkomen beantwoord heeft, blijkens certificaat hem ondergeteekende daarvan uitgereikt, welke Instrumenten waaruit zijn volkomen vrijzijn blijkt, voor een ieder wie daarin belang stellen moge ter inzage liggen ten huize van den ondergeteekenden, wie zich innerlijk verheugd ten volle te kunnen overtuigen dat hij geen banneling der Maatschappij is, en ongehinderd de belangen van zich en de zijnen te kunnen waarnemen, overal waar hij zulks nuttig en raadzaam vinde.

Paramaribo, den 21 October 1834.

EZECHIEL BAREND.

(42146) Het *Domicilium Citandi et Executandi* van den ondergeteekende, is in het huis aan de *Saramaccastraat*, L°. D, N°. 552, bewoond door den WelEdelen Heer C. A. FISCO.

Plantaadje *Berthoudslust*, 10 October 1834.

ALFRED J. H. BERTHOUD.

(40068) Op zeer *voordeelige* voorwaarden, wordt TE KOOP, aangeboden: Het *HUIS* en *ERF*, gelegen aan de *Hoogestraat*, L°. D. N°. 798. — Adres ter dezer *Drukkerij*.

SCHEEPSTIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN:

Den 19den dezer, het Schip *Nickerie*, Kapt. J. CLELAND, van *Rotterdam*.

Gedrukt te *Paramaribo* bij de Erven J. BRINK.